

Jo, DR tager kulturen seriøst

Berlingskes kulturredaktør skriver i Berlingske 23. november en opsang til DR. I sin kommentar tager hun et enkelt afsnit af en enkelt serie som udtryk for DRs generelle kulturløshed. Debatmæssigt effektivt, men hverken sobert eller substantielt. Det falder Hermansen for brystet, at en ung dansk sanger, »Bro«, ikke er bekendt med Michael Strunge.

Det kan jeg sådan set sagtens følge og vil gerne begræde sammen med Hermansen. Men i stedet for at bruge det som springbræt til en degenerationsskrøne om DR kunne man også overveje, om monstro ikke både »Bro« og adskillige tusinde danskere efter afsnittet havde fået i hvert fald lidt større indsigt i Strunge?

Jeg ved det, og det gør mig stolt. Efter programmet opdagede min egen 11-årige datter, der har styr på Bro, men aldrig overvejet Strunge, desuden, at bogreolen derhjemme ikke kun indeholder kedelige værker.

Jeg kan også læse, at Hermansen ej heller er nogen stor fan af Mick Øgendahl som litteraturformidler. Fair nok. Men helt uvæsentligt er det i mine øjne ikke, at programmerne har øget interessen og udlåne af de forfattere, der behandles. Og at landets skolelærere og biblioteker melder positivt tilbage.

Ironisk er det, at kritikken for at brede kulturen ud på bekostning af den dybe kulturelle indsigt kommer fra netop Hermansen. Berlingskes kulturdekning er under hende gjort bredere og mere debatorienteret på bekostning af - på godt og ondt - den genremæssige faglighed. Med hendes egne ord: »Hvorfor skulle man ikke kunne få Eva Selsing til at anmelde en koncert med Nik & Jay og give sin helt personlige kommentar til den oplevelse, hun har haft?« Jeg kan ikke begribe, hvorfor Bro og Strunge er et no-go, mens Selsing og Nik & Jay er prisværdig moderne kulturformidling.

Hermansen fik mange klø for sit ønske om at nytænke Berlingskes kulturstof. Ifølge kritikkerne ville verden nu styrte sammen i en grusbunke af meninger og åndrig fattigdom. Sådan gik det ikke, og i mine øjne er Berlingskes kulturstof stadig læseværdigt og berigende. Måske styrter verden heller ikke i grus, fordi vi i DR forsøger nye greb til at brede den ellers smalle lyrik ud til flere?

DR er ikke perfekt. Vi kan og skal gøre en mængde ting meget bedre over de kommende år, også selvom det seneste medieforlig giver os langt færre midler at skyde med. Der er fortsat for meget »mellemvare«, og vi skal være bedre til at prioritere de store og brede kulturelle ting - også de ting, der går i dybden, over for et smallere publikum.

Det skal nok komme, men helt galt står det nu ikke til i dag: Torsdagskoncerter, Skønlitteratur på P1, Bogselskabet på P4, K2 på DR 2 og ambitiøst drama søndag efter søndag på DR 1. Lige om lidt har vi en stor serie om Frederik den 9. og i 2020 giver vi atter højskolesangbogen en fortjent hyldest, ligesom den Klassiske Musikquiz også fremover både skal fornøje og berige.

Jo, hvis man er i det venlige lune, så er det skam muligt at få øje på eksempler på, at jeg og DR tager kulturen seriøst.

KOMMENTAR
Henrik Bo Nielsen

*Henrik Bo Nielsen,
direktør, DR Kultur,
Børn og Unge*

DAGENS BREV Antisemitismen har igen fået grobund

De rædsler, jøderne i 1930erne blev udsat for, havde man nok ikke forestillet sig kunne ske igen. Med det, en jødisk familie fra det vestlige København gennem de sidste fem år har oplevet, kan man frygte, at antisemitismen tilsyneladende igen har fået grobund i det oplyste samfund, vi påberåber os at leve i.

Berlingskes artikel 23. november om grov mobning af en jødisk skolepige, bør gøre danske politikere meget bekymrede. Helt uforståeligt har hverken skolernes ledelse eller de involverede kommuner tilsyneladende fundet anledning til at gribe ind. At politiet heller ikke reagerede på en anmeldelse om dødsstrusler, som forældrene indgav i 2015, er helt uacceptabelt.

Ifølge dansk lov skal ingen i det danske samfund acceptere at blive forfulgt hverken på grund af race eller religion. Når det så sker, og med så store konsekvenser for den familie, der her er tale om, er det yderst beskæmmende, at der ikke blev

grebet ind i tide. Skal sådanne hændelser fremover undgås, må man forlange, at de respektive myndigheder omgående reagerer, og ikke, som i dette tilfælde, gemmer sig bag dårlige undskyldninger og en åbenbar, men helt uforståelig berøringsangst.

Forhåbentlig giver den meget grove mobning og særdeles skuffende behandling, den jødiske familie har været udsat for, stof til eftertanke hos de respektive skolefolk og politikere. Hvis vi lader eksempler som dette blive hverdag i Danmark, uden at der bliver grebet ind, vil antisemitismen blot få endnu bedre vilkår, end den tilsyneladende allerede har.

At det, ifølge Berlingskes artikel, er børn af muslimske forældre, der står bag mobningen af den jødiske skolepige, gavner ikke ligefrem den forståelse og tolerance, der fra politisk hold efterlyses hos alle borgere, både af dansk og anden etnisk herkomst.

BJARNE JAGD NISSEN, GILLELEJE

LÆSERNE MENER

Råderummets moder

Der gør sig en vis til overfladiskhed grænsende letfærdighed gældende i den aktuelle diskussion om ja eller nej til gennemførelsen af 8. udbudsrunde. Samtidig er vi langt - meget langt - bageud med formulering og især gennemførelse af en strategi for at få transportsektoren på plads i den grønne omstilling. Især jernbanen er et smertensbarn. Danmark er på vej til at blive en prop i bestræbelsen på at skabe højhastighedstog på tværs i Europa. Vi er langt fra at være et foregangsland, både hvad angår passagerer og gods.

Aftalen om jernbanefonden var et godt skridt i den rigtige retning. Men der mangler stadig penge til at realisere planen. Her er det, at 8. udbudsrunde i Nordsøen bør ses som en nødvendig nationaløkonomisk ressource, der kan muliggøre gennemførelsen af en ambitiøs satsning på endelig at få gjort noget reelt og klimarigtigt ved transportsektoren. Det er derfor en gigantisk fejltagelse, hvis man fraskriver sig muligheden for på denne måde at gøre noget, som intet ellers tyder på ville kunne lade sig gøre.

Med aftalen om den danske undergrund i 1981 løftede vi landet ud af den kroniske sårbarhed med betalingsbalancen og skabte forsyningsikkerhed. Nyordningen i Nordsøen var nationaløkonomisk set råderummets moder. De store satsninger på kraftvarmeudbygning og vindkraft havde denne baggrund. Med de foreliggende skøn over potentialet i fortsættelsen af de eksisterende aktiviteter samt 8. udbudsrunde kan vi sikre os økonomisk handlefrihed til at gøre det nødvendige i den grønne omstilling. Uden at koble denne ressource ind vil der ikke være realiteter bag visionerne. Holdbarheden i selvforståelsen om at være et foregangsland måles bedre på viljen til faktisk at gøre tingene end på evnen til at markedsføre

procenter og årstal. **POUL NIELSON, FHV. MINISTER (S) OG EU-KOMMISSÆR**

København er et åbent askebæger

Efter en tur til Tokyo bliver man pinligt opmærksom på, hvor beskidt København er, når man kommer hjem. Der flyder overalt med papir og mængder af cigaretskod. Det er nærmest som om, at mange mennesker betragter byen som et åbent askebæger og skraldespand, hvor holdningen synes at være, at staten skal nok rydde op efter os. I Tokyo bor der 20 millioner mennesker i den centrale del. Det er umuligt at finde så meget som et enkelt cigaretskod og et eneste lille stykke papir. Det mest imponerende er, at der heller ikke er en eneste tilgængelig skraldespand. Det findes bare ikke. Her er kulturen, at hvert enkelt menneske er ansvarlig for sit eget affald. Hver enkelt person har typisk en lille pose i lommen, hvor evt. skrald deponeres indtil man kommer hjem. Efter et utal af 'ren by' kampagner er det endnu ikke lykkedes at skabe en ren by i Danmark. Kunne politikere for engangs skyld ikke tage en upopulær beslutning og gøre affaldskastning på offentlig vej, park eller skov til en ulovlighed der straffes med 1.500 kr. pr. overtrædelse. Det er sørgeligt, at det øjensynligt er nødvendigt - men det er nok det, der skal til.

JENS MUNCH-HANSEN, HUMLEBÆK

Identiteten er i kulturen

I et samfund, hvor identitet konstant er på spil og grænser flydende, har vi brug for at spejle os i historien. Vi har brug for at forstå, hvor vi kommer fra og hvordan vi er kommet her-

til. Den Kgl. Afstøbningsssamling viser 2.000 gipskopier af skulpturhistoriens største værker fra de gamle egyptere til 1700-tallets klassicisme. Det handler om måden, vi som mennesker har set på os selv gennem tiden - en form for identitetshistorie. Men Den Kgl. Afstøbningsssamling er igen lukningstruet.

Jeg tror på, at det er i det fysiske møde med kunsten, at vi får de ægte oplevelser - de som rører noget dybere og som sætter sig spor. Her kan vi opleve, at identiteten altid har været en flydende størrelse. Som omviser har jeg mange gange taget vejen forbi rækken af Venusser og mærket historiens vingesus - ingen andre steder kan du se rytterstatuernes heste i øjnene og vende dig rundt og se alle Michelangelos værker i ét blik. Her slipper du for at køre Europas veje tynde - det hele kan ses på en eftermiddag!

Lukkes en samling som Afstøbningsssamlingen afskærer vi os selv muligheden for det fysiske møde med skulpturhistorien og vi mister et link til fortiden. Lad os have modet til at bevare vores kulturelle institutioner og vores krog i historien. **METTE VESTERBÆK MORTENSEN, MAG.ART. I KUNSTHISTORIE, VALBY**

Nogensinde?

I forbindelse med vejr og klima hører man ofte ordet »nogensinde« anvendt, når der omtales nye rekorder. Det er dog retorisk, snarere end faktisk, al den stund at »nogensinde« betyder »på noget tidspunkt, overhovedet«. Kigger vi på den lange skala, er Jorden ca. 4,5 mia. år gammel, mennesket, homo sapiens, har eksisteret i ca. 100.000 år, men har kun foretaget målinger af vejret de seneste ca. 130 år.

Det betyder eksempelvis, at hvis vi »skrumper« de 4,5 mia. år ned til et kalenderår, opstod homo sapiens 31. dec. kl. 23.48, mens vejrmålingerne begyndte mindre end et sekund før årsskiftet. **PER CHRISTENSEN, HVIDOVRE**